

af mere almindelig Natur om Fjgules Fjredning, som jeg har gjort; men med Hensyn til dette, at jeg skulde være inkonsekvent derved, at jeg har stemt for Ravnens Fjgules Ødelæggelse paa Fjærverne, vil jeg sige, at jeg sjældent har stemt for noget med saa tungt Sind som netop for denne Lov, hvor ubetydelig og ligegyldig det end forekommer de fleste. Det har været mig en overordentlig vanskelig Ting at stemme for denne Lov. Men jeg haaber heller ikke paa nogen Naade, at denne Lov skal føre til, at Ravnene skal helt ødelægges paa Fjærverne. Jeg tænker mig, at der for Øjeblikket der er en uheldig Overhaandtagen af disse Fjgule, og derfor mener jeg, at der virkelig er Anledning til for en Tid, at give en saadan Lov paa samme Naade, som jeg med Hensyn til Sælhundene, jeg nylig omtalte, haaber, at man, naar de ere blevne en Del reducerede i Tal, hvad de vistnok ere paa gode Veje til at blive, vil tage den barbariske Stik bort, at man har sat en Pris paa ethvert Sælhundehoved og givet Museets Embedsmænd den sørgelige Gerning at tage alle disse Hoveder og se paa disse smukke, kloge, men nu udsulte Øjne, som Sælhundene udmærkede sig ved. Hvad Ravnene angaar, fremhævede den ærede Indenrigsminister, at det er en grusom Fjgul, og med Hensyn til de egentlige Rovfjgule, navnlig Ørne og Falke, nævnte han ogsaa, at de ere grusomme. Ja, ganske vist ere de det, men det er ifølge deres Natur, og at tænke sig, at Naturen skulde være bloddagtig, jødeladen, sentimental — hvad man nu vil kalde det — er en overordentlig stor Misforstaaelse. Naturen er grusom fra den ene Ende til den anden, og den højtærede Indenrigsminister kan være fuldt og fast overbevist om, at de smaa Sangfjgule, som han syntes at tage sig af i Modsetning til Rovfjglene, begaa Grusomheder over for Insekterne, som ere af en lige saa frygtelig Art som dem, Ørnene og Ravnene komme til at begaa ifølge deres Natur over for dem, og da det er Naturen, forekommer det mig, at vi skulle finde os i, at det er jaaledes, og ikke søge at gøre Naturens Forhold bedre, end de en Gang ere. Her hersker den strenge Lov, at den, der er den stærke, ødelægger den, der er den svage, og det lader sig ikke tænke, at vi kunne gribe ind i den Ordning, der fra Begyndelsen af er med Hensyn til disse Forhold; men lad os hellere se at lade Naturens Love udfolde sig og lad os tage den Glæde, den Oplysning og Udvikling, som vi kunne faa ved at iagttage dette Skuespil. Lad os tage den

og lad os ikke ødelægge for os selv og vore Medborgere og navnlig de kommende Slægter en stor Del af den Glæde, der kan ligge i at iagttage disse uendelig skønne og uendelig interessante Forhold.

Indenrigsministeren (Finger slev): Jeg kan meget godt forstaa, at den ærede Forslagsstiller paaberaabte sig Udviklingen ved Esbjerg og Badestjerne der som Anbefaling for Lovforlaget. Det maa nemlig erindres, at Fjgulefjærverne ere jo ikke nogen ny Indretning, men have bestaaet i længere Tid. Der maa altsaa være kommet ny Momenter til, naar man mener, at der nu er Grund, til ved en Undtagelseslov at frede og ikke afvente en almindelig Lov. Det er ganske nødvendigt, at der anføres særlige Motiver for, at det haster netop i dette Øjeblik med at faa en saadan Beskyttelseslov. Jeg skal gøre det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Fingel) opmærksom paa, at Museets Embedsmænd nu ere fritagne for det mindre hyggelige Syn af Sælhundenes Hoveder og Øjne, thi man nøjes nu med at indfende Halerne. Dem maa de ganske vist finde sig i at se paa. Det viser sig nemlig temmelig uoverkommeligt og i mange Henseender byrdefuldt at indfende Hovederne, og der er ogsaa en Del andre Ulemper derved, og derfor indsender man nu Halerne. Det er et tilstrækkeligt Bevis for, at Sælerne ere ødelagte, og vedkommende faar saa Præmien. Jeg for min Person har det Haab, at man med Fjsteriet for Øje ikke vil komme til at opgive denne Fjrsølgelse af Sælhundene. Det er et for Fjsteriet saa skadeligt Dyr, at det absolut bør forfølges med de Midler, der staa til Raadighed. Jeg tvivler ikke paa, at Sangfjglene udøve en vis Grusomhed over for Insekterne, men det tror jeg, man er nødt til at se bort fra, thi den Slags Forhold lade sig næppe regulere. Derimod vil jeg sige, at det forundrer mig lidt, at det ærede Medlem udtalte, at vi ikke skulle gøre Naturforholdene bedre, end de en Gang ere, og ikke stræbe derefter. Det er noget, vi stræbe efter hver eneste Dag, og skal den Ytring tages i sin Konsekvens, kommer man til den Sætning, at man ikke skal søge at beskytte den svagere mod den stærkere, men derpaa er Lovgivningens Bestræbelser altid gaaet ud derpaa.

Da ingen flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.